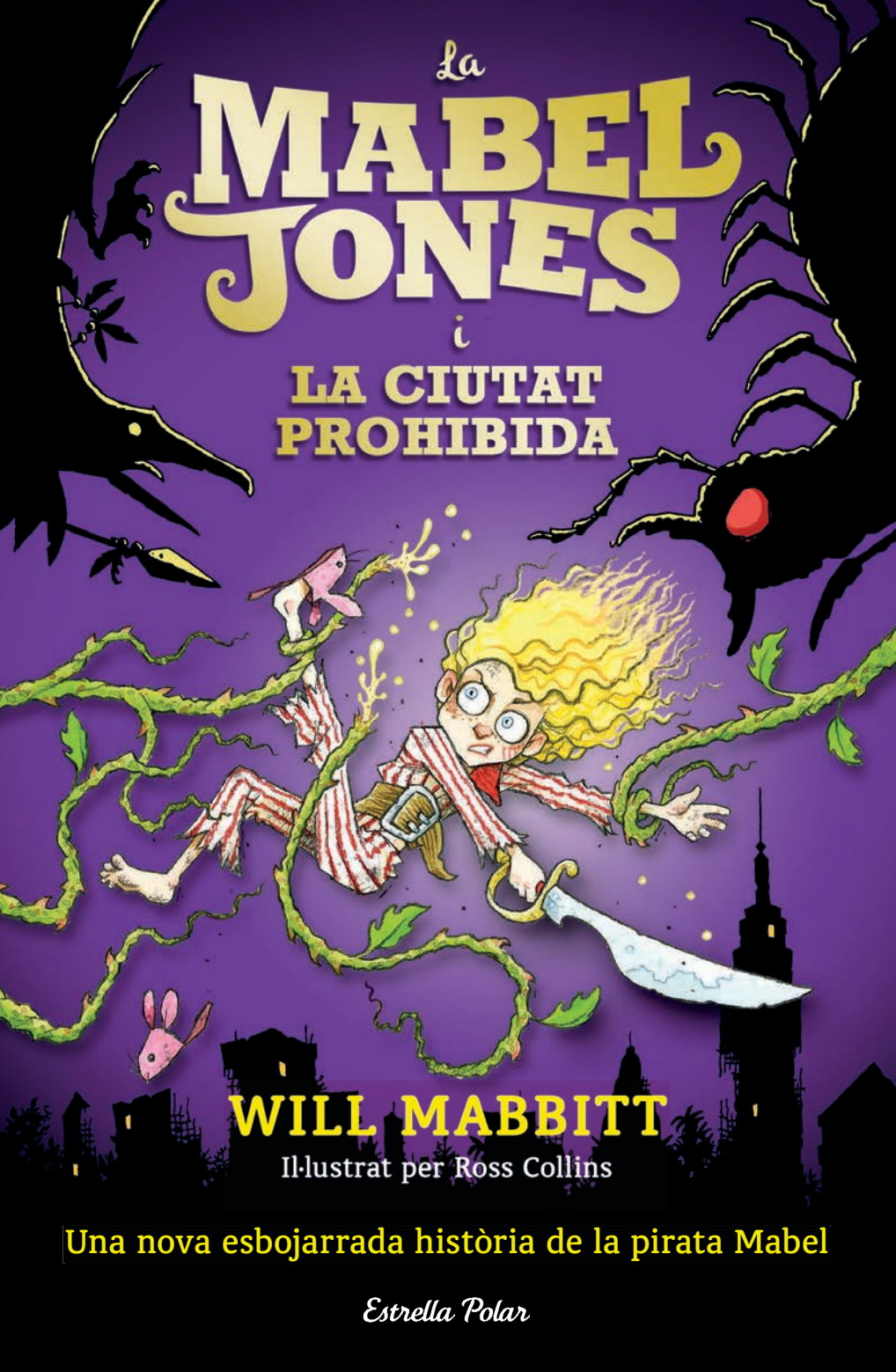

La **MABEL JONES**

i
**LA CIUTAT
PROHIBIDA**

WILL MABBITT

Il·lustrat per Ross Collins

Una nova esbojarrada història de la pirata Mabel

Estrella Polar

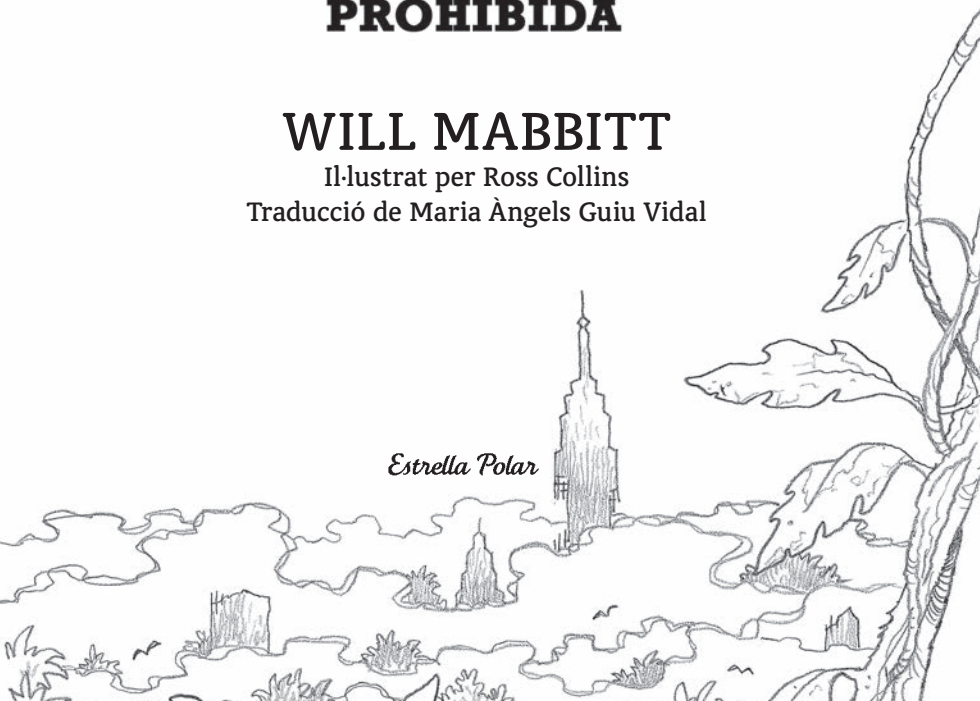
La
**MABEL
JONES**
i
**LA CIUTAT
PROHIBIDA**

WILL MABBITT

Il·lustrat per Ross Collins

Traducció de Maria Àngels Guiu Vidal

Estrella Polar

Estrella Polar
Collecció Les esbojarrades aventures de la Mabel Jones

Títol original: *Mabel Jones and the Forbidden City*

© del text: Will Mabbitt, 2016

© de les il·lustracions de coberta i interior: Ross Collins, 2016

© de la traducció: Maria Àngels Guiu Vidal, 2017

Publicat originalment en anglès al Regne Unit

per Puffin Books Ltd, 2016

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.,

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Maquetació: Emma Camacho

Primera edició: febrer del 2017

ISBN: 978-84-9137-187-8

Dipòsit legal: B.1.060-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

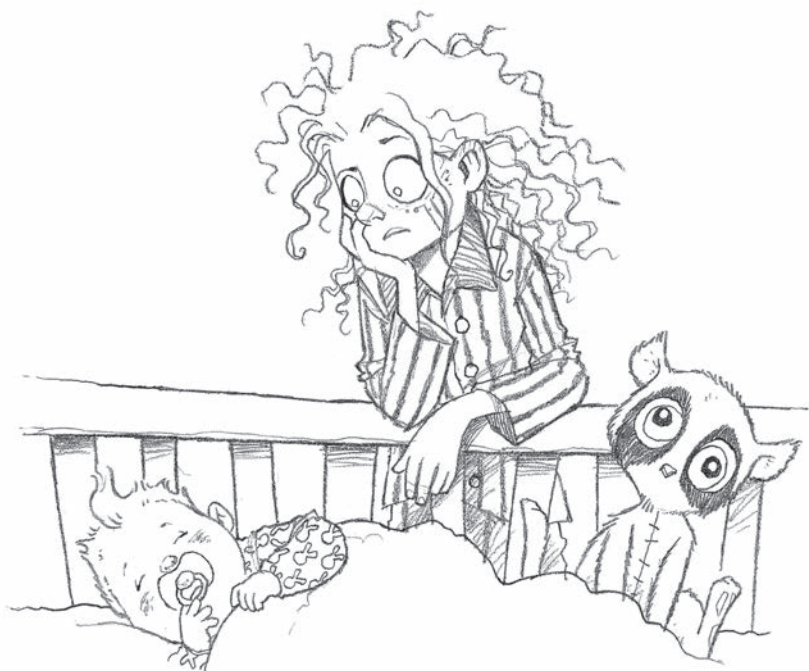
CAPÍTOL 1

Porteu-me-la, heures immundes!

La Mabel Jones es va rascar l'aixella, pensativa, i va mirar entre les barres **l'extraordinària** criatura que tenia al davant.

És una cosa molt estranya, tota arrugada, rodanxona i indefensa. Com una larva d'escarabat. Així com llepissosa, però alhora bufona.

La seva germaneta, la **Maggie**, roncava delicadament i se li va fer una bombolleta de moc al forat esquerre del nas.

«Els nadons poden ser bastant fastigosos», va pensar la Mabel burxant-se el nas, distreta, i netejant-se el dit a la paret. «Sobretot, quan has de compartir l'habitació amb un».

Va badallar, es va ficar al llit i es va adormir, ignorant totalment que un esdeveniment **terrible** estava a punt de tenir lloc.

Raó per la qual (per descomptat) som aquí.

Obre la finestra i **esmuny-te** a dins.

 Porteu-me-la, heures immundes!

Crec que arribem just a temps. No ens voldríem perdre cap atrocitat.

Arrossega't sigil·losament fins a l'armari i **enganxa** el cartílag de l'orella a la porta. Sents un so llunyà de tambors?

Un compàs **frenètic**.

Cada vegada se sent **més** i **més** fort!

I què és això? **Càntics, també?**

Precisament quan em pensava que la cosa ja no podia empitjorar! Això deu ser alguna mena de brui-xeria.

No m'agrada. No m'agrada gens ni mica.

Lluny, molt lluny, una ungla llargaruda ressegueix els mots d'una carta; una carta escrita durant una **esbojarrada** aventura prèvia per la mateixa Mabel Jones, que ara veiem dormint plàcida i còmoda a la seva habitació. Una carta que algú va ficar en una ampolla, que va tapar amb un tap de suro i va tirar per la borda d'un vaixell pirata a un mar embravit.

LA MABEL JONES
I LA CIUTAT PROHIBIDA

Durant mesos va flotar entre les ones, anys potser, fins que el corrent la va disposar en una platja remota on algú la va trobar. I successivament la van intercanviar per una altra cosa, la van vendre, la van robar, llavors la van perdre i la van tornar a trobar fins que va anar a parar a les mans d'aquesta estranya i malvada criatura.

Uns llavis clivellats i pintats articulen silenciosament les paraules de la carta. Llavors una ungla s'atura en arribar al final de l'última frase, on accidentalment han deixat un record.

Un cabell, un cabell de la Mabel, que la criatura recull delicadament i ensuma.

Marreca fresca...

Prou fresca per fer-hi màgia negra.

Un somriure sinistre s'eixampla i revela unes dents molt deteriorades. El so de tambors s'ha aturat; els cànctics han mort en un feble murmuri. I ara se sent una veu suau, però trencada, com mel tirada a dojo en una torrada cremada, xiuxiuejant un encanteri:

 Porteu-me-la, heures immundes!

—Atrapeu-la, heures immundes. Porteu-me la que respon al nom de Mabel Jones...

De manera que prepara't, perquè s'ha plantat una llavor maligna i tot i que està fermament arrelada al futur, els seus brots i sarments s'enreden a través de les boirines càlides i humides del temps fins al present.

De pressa! Repenja't amb tot el teu pes contra aquelles portes de l'armari, criatura. Has d'evitar aquest acte infame.

Però, ai, és inútil! El teu cos escanyolit no té res a fer davant el poder de la màgia negra.

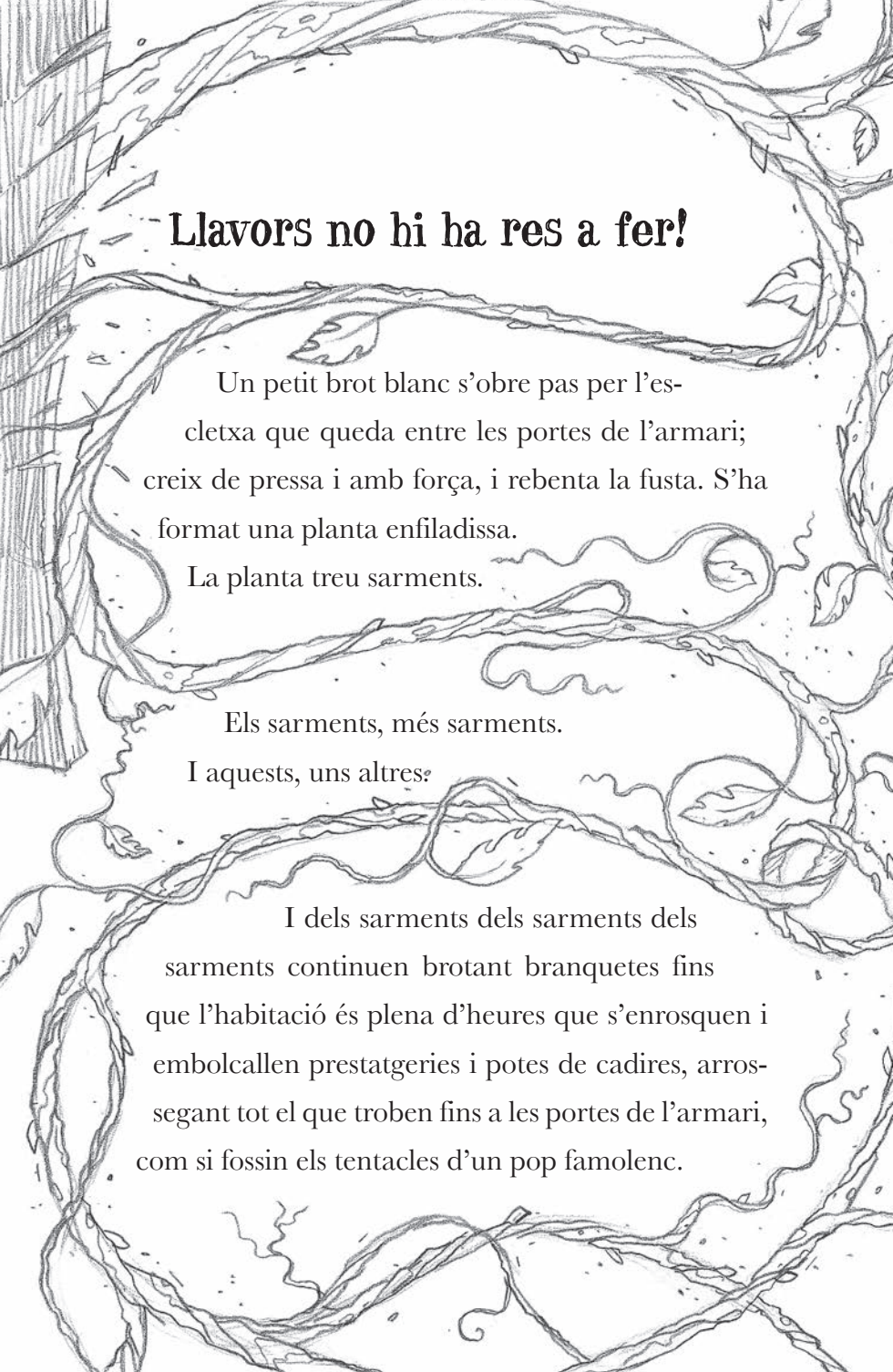
Ha arribat l'hora de fer servir l'arma secreta. Has portat les pólvores de bec de cigne desconsolat? Corre, barreja-les amb el vial de llàgrimes d'eriçó per fer una pasta i llavors fes el signe sagrat sobre...

Què?

Que no tens res d'això?

De debò?

De debò, de debò?

Llavors no hi ha res a fer!

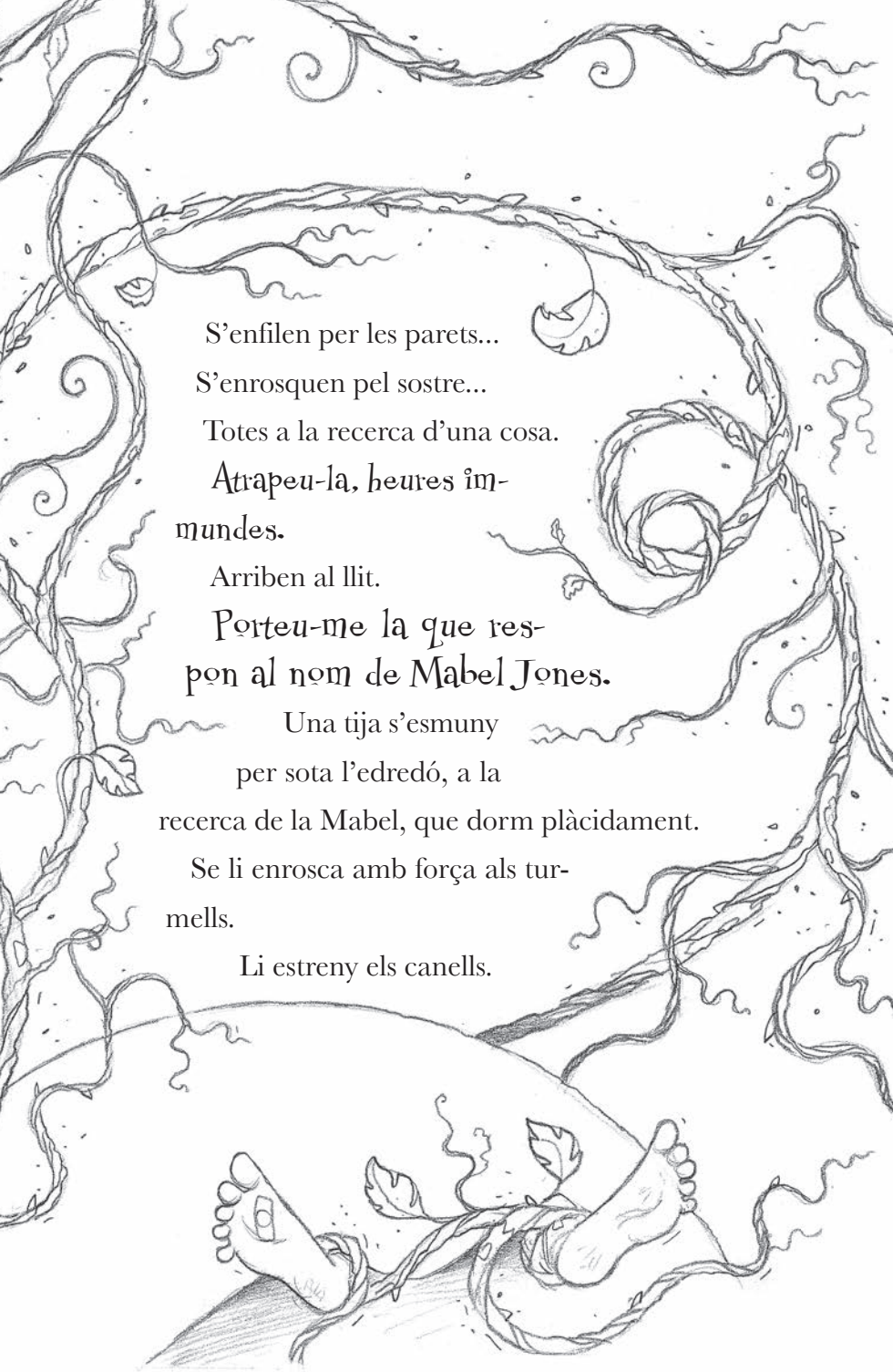
Un petit brot blanc s'obre pas per l'es-
cletxa que queda entre les portes de l'armari;
creix de pressa i amb força, i rebenta la fusta. S'ha
format una planta enfiladissa.

La planta treu sarments.

Els sarments, més sarments.

I aquests, uns altres:

I dels sarments dels sarments dels
sarments continuen brotant branquetes fins
que l'habitació és plena d'heures que s'enrosquen i
embolcallen prestatgeries i potes de cadires, arros-
segant tot el que troben fins a les portes de l'armari,
com si fossin els tentacles d'un pop famolenc.

S'enfilen per les parets...
S'enrosquen pel sostre...
Totes a la recerca d'una cosa.
Atrapeu-la, heures im-
mundes.

Arriben al llit.

Porteu-me la que res-
pon al nom de Mabel Jones.

Una tija s'esmuny
per sota l'edredó, a la
recerca de la Mabel, que dorm plàcidament.

Se li enrosca amb força als tur-
mells.

Li estreny els canells.

LA MABEL JONES
I LA CIUTAT PROHIBIDA

Llavors amb molta mala bava, les hores tornen a posar l'edredó a lloc. La Mabel ja està embolicada, encara roncant, com un entrepà de salsitxa feta de marreca en lloc de porc. I lentament, però amb seguretat, l'heura l'arrossega cap a l'armari.

Qui sap què espera a aquesta joveneta a qui les hores immundes d'una bruixa malvada han arrencat del llit!

Podria tractar-se del final de la Mabel Jones?

El dit gros del peu de sota l'edredó ensopega amb un cordill que tiba arran de terra, que s'enrosca en un clau que han clavat al sòcol i puja amunt i acaba lligat en una llauna plena de monedes que es desequilibra precàriament.

CLING! CLANG! CLONG!

 Porteu-me-la, heures immundes!

Una trampa parada per l'espavilada i enginyosa Mabel Jones, que té certa experiència en aventures insòlites d'aquest estil. Si t'han segrestat de l'habitació alguna vegada, val la pena assegurar-te bé, que no et torni a passar.

Un soroll sobtat va despertar la Mabel Jones.

Havia tingut un somni molt estrany. Resulta que una malvada planta enfiladissa l'arrossegava a dins l'armari. Però llavors es va adonar que no era un malson.

Passava **de debò!**

Va obrir la boca per cridar, però un tros d'heura li va cobrir la cara, ofegant-li el crit de socors. La Mabel, una experta vegetariana, li va clavar una bona mossegada i en va arrencar un tros carnós amb les dents.

Se li va omplir la boca d'una saba amarga i vomitiva, com si acabés de fer un glop d'una ampolla de loció antipolls. L'heura mossegada va recular, esquitxant d'aquella saba la moqueta de l'habitació.

La Mabel va mossegar una altra tija i va aconseguir alliberar un braç. Prou per arreplegar una sabata que hi havia per allà i fer-la servir per colpejar les hores que l'arrossegaven cap a l'armari. Va lluitar amb les branques de la planta, fins que va quedar asseguda enmig d'una bassa de tiges aixafades i destrossades. Ara les hores es retiraven a dins l'armari. El malefici s'havia trencat.

La Mabel panteixava asseguda enmig d'aquell caos.

Em dic Mabel Jones i no tinc por de res.

Però alguna cosa no rutlla, Mabel.

Falta alguna cosa valuosa.

Alguna cosa molt molt valuosa.

—La meva capsa de llumins plena de trossets d'ungla del dit gros del peu!

Quatre anys de feina en orris.

I alguna altra cosa, Mabel?

Ah, i el bressol està buit.

 Porteu-me-la, heures immundes!

LA MAGGIE HA DESAPAREGUT!

La germaneta de la Mabel, profundament adormida, no va tenir cap possibilitat d'escapar. La van arrencar del bressol i la van arrossegar fins a l'armari juntament amb una caixa de Lego, la gravadora de la Mabel i, efectivament, la col·lecció d'ungles del dit gros.

Mira!

La darrera heura s'escapoleix cap a l'armari! La Mabel fa un bot per aturar-la. Potser sí que la Maggie Jones és una germaneta un pèl empenyadora i aixafaguitarres, però és la germaneta un pèl empenyadora i torracollons de la Mabel.

La noia arreplega l'heura i durant un moment l'aguanta amb força.

LA MABEL JONES

I LA CIUTAT PROHIBIDA

–TORNA'M LA MEVA GERMANA!!!

Llavors, de sobte, la planta fa una estrebada i la Mabel cau a dins de l'armari... en una boirina càlida i amb els dits encara arrapats al final d'aquella tija.

En alguna banda, en la distància, se sent el so familiar d'un nadó ploriquejant.

LA MAGGIE!

Aleshores, l'heura es parteix, debilitada per les mossegades de la desesperada Mabel Jones.

I

la noia

cau...

Porteu-me-la, heures immundes!

Cau i s'allunya dels plors de la seva germaneta...

Cau en la foscor.

I llavors, amb un cop fort, torna a ser a l'armari!

De fet, això no és el meu armari...

Això és l'interior d'un armari **completament diferent!**